

El llenguatge

23 / VI / 1978

Transformació d'infinitiu (i IV)

Un bon nombre dels infinitius que fan de complement directe d'un altre verb tenen amb aquest verb un subjecte comú, tal com es veu clarament en les oracions *Intentem d'anar-hi i Van acordar de fer-ho. Intentem i anar-hi efectivament, tenen en l'oració transcrita un mateix subjecte, així com acordar i fer-ho. Aquests verbs són els que solen indicar desig, voluntat, refús, temença, intenció, acord, etc.*

Aquests infinitius, en general, no es poden transformar en una oració subordinada que tingui el mateix sentit. De fet, podríem dir que s'equiparen al verb voler: si expressen el desig o la temença d'una acció pròpia, demanen un infinitiu com a complement directe i si es tracta d'una acció d'altri, una oració subordinada. Així, cal dir necessàriament —amb un infinitiu— *Desitjo veure-la, Intentem sortir-nos-en, Procura arribar d'hora, Refuso de renunciar-hi, Prova de saber-ho, en què l'infinitiu té el mateix subjecte que el verb conjugat, i Desitjo que vinguis, Intentem que se'n surti, Procura que hi arribin d'hora, Refuso que hi renunciïs i Provo que ho sàpiga quan no hi ha identitat de subjecte. Però l'infinitiu de certs verbs que expressen més aviat decisió o resolució es pot transformar en una subordinada amb el verb en futur o en condicional (segons el temps del verb de què depèn): Vam acordar de fer-ho i Vam acordar que ho fariem, Decidim anar-hi i Decidim que hi anirem, Convenim reunir-nos i Convenim que ens reunirem.*

Un cas especial el constitueixen verbs com *creure* (o *creure's* i *pensar-se* que admeten un infinitiu com a complement amb identitat de subjecte, el qual infinitiu es pot convertir en una subordinada amb el verb en el mateix temps: *Es creia saber-ho tot i Es creia que ho sabia tot. Crec tenir-hi dret i Crec que hi tinc dret*

El verb semblar de fet amb possibilitats sintàctiques molt diferents, admet també en alguns casos unes transformacions analogues: *Ens semblava arribar-hi i Ens semblava que que hi arribàvem. Li semblava estar-ne segur i Li semblava que n'està segur. Algu sembla a cops temptat de rebutjar les construccions d'aquests verbs amb un infinitiu, però les trobem usualment en els millors escriptors.*

Albert Jané